

Snad měl bych spát,
vzpomínám,
a mám tě tolik, tolik rád,
pomalu, tiše usínám.

Proč znovu prosím oči tvoje,
když vím, že vše už je jim prozrazeno.
Do ztichlého pokoje,
po kolikáté už,
šeptám tvé jméno.

Kdyby

Kdybych neznal krásná jitra
s vědomím tvé lásky,
hledal bych tě ještě dnes i zítra,
s nadějí a touhou.

Kdybych tě někdy viděl uplakanou,
a se rty semknutými v stesku,
chtěl bych ti z tváře setřít slzu slanou,
a říci jenom promiň bych se bál.

Kdyby jsi někdy jinde milovala,
a já byl daleko a sám,
už by jsi smutek z mých rtů neslábala.
Prázdnému džbánů, na který v tichu sedá prach,
bych se pak podobal.

Kdyby se tvoje oči takhle usmívaly,
až přejde čas našeho mládí,
svou lásku bychom spolu v dlaních ukryvali,
jak vzácný drahokam,
pramínek štěstí.

Poznání

Objevil jsem tě znenadání
v té spoustě lidí kolem sebe,
a ze všech nabízených dlaní
dotýkat chci se jenom tebe.

Když den se v noční ticho mění,
tvá hvězda jasně září nad soumrakem,
tvé oči slibují mi krásné snění,
jsou jako oči víly z tůně pod bodlákem.

Skloň hlavu po polibku,
úsměvem ze rtů barvy vlčích máků
pak odpověz mi na otázky...
Teď vím, jak chutná závrať z letu ptáků,
už vím, jak chutná závrať z lásky.

Doteky

Kde jsi
v okamžicích
které se třísť v zorničkách očí
na světlo a tmu.

Kdesi
se tvé dlaně odevzdávají
němé písni
doteků.

Kterákoli
chvíle
odeznívající kolem zoufalých nadějí
tě přináší.

Kdykoli procitám
bloudící tajemstvím snů,
dotýkáš se
mých myšlenek.

Nedočkavost

Rudý kotouč slunce zmizel z obrazu
za mým oknem,
i světlo ztrácí se teď
někam za obzor,
tak, jako odcházíš ulicí,
pomalu a sama.

Ta chvíle
zdá se zahalena tajemstvím,
jak plátna starých mistrů,
opředená pavučinami dávných let,
co zkameněla
pod doteky barev.

Teď myslím na tvé rty,
a vůni, kterou dýcháš do mé samoty,
než usneš kdesi daleko.
Zatímco se probouzíš
se stopami sluneční rosy na řasách,
já v galerii našich setkání
už čekám.